

NÁZEV MATERIÁLU	Připomínky Svazu průmyslu a dopravy České republiky k materiálu „Návrhy na řešení opatření k posílení konkurenceschopnosti a rozvoje podnikání v ČR z pohledu právních předpisů na ochranu životního prostředí“ (tzv. EKOAUDIT)
Č. J.	4/2025
DATUM ZPRACOVÁNÍ	07. ledna 2025
KONTAKTNÍ OSOBA	Dagmar Endrlová
E-MAIL	dendrlova@spcr.cz

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY

1. K podnětu č. 14 v rámci přílohy IIIa – příloha č. 14 vyhlášky o podrobnostech nakládání s odpady

Ekoaudit navrhuje řešení v podobě odstranění přílohy č. 14 a úpravy textu vyhlášky v § 26 odst. 1. **Upozorňujeme, že aktuální návrh revize vyhlášky, který prochází MPŘ, tento návrh jednak nereflektuje (příloha č. 14 je v něm ponechána), jednak ani s navrženým ekoauditovým řešením nelze souhlasit z důvodu, že z jeho znění stále není dostatečně jasné, na jaké subjekty, resp. situace se dané ohlašovací povinnosti při přebírání kovových odpadů vztahují.** Uvedené povinnosti by se měly vztahovat pouze na situaci přebírání odpadů čistě od fyzických osob, nikoliv právnických osob na základě smluvního vztahu.

Odůvodnění:

Ekoaudit navržené doplnění písm. c) hovoří o povinnostech zaznamenávání údajů v případě fyzických osob, které fyzicky předaly kovový odpad do zařízení. To se ale při určitém výkladu může týkat např. řidičů, kteří fyzicky zprostředkovávají předávání odpadů mezi dvěma právnickými subjekty, kde předávání (obchodování) je navíc ošetřeno smluvním vztahem.

Z textu vyhlášky by mělo být lépe patrné, na koho se povinnost vést průběžnou evidenci odpadů v zařízení určeném pro nakládání s odpady přijímajícího vybrané kovové odpady vztahuje, tj. zda se zaznamenávání údajů dle přílohy č. 14 k vyhlášce č. 273/2021 Sb. do průběžné evidenci odpadů a jejich následné odesílání do Ročního hlášení o odpadech týká všech zařízení, která přebírají vybrané kovové odpady, nebo pouze určených zařízení.

Nedává smysl, resp. stává se velkou a zbytečnou administrativní zátěží, pokud by měly být sledovány údaje dle přílohy č. 14 (resp. údaje dle ekoaudit dané § 26 odst. 1 vyhlášky č. 273/2021 Sb., písmena c) v situaci, kdy zařízení pro zpracovávání kovových odpadů přebírá vybrané kovové odpady od jiného k tomu určeného zařízení, tzn. kdy právnická osoba přebírá kovový odpad od jiné právnické osoby na základě smluvního vztahu. Vyhláškou stanovená povinnost by se měla vztahovat pouze na sběrný kovových odpadů a jiná zařízení, která přebírají kovový odpad čistě od fyzických osob.

Našemu pohledu nahrává i fakt, že § 18, odst. 1 zákona 541/2020 Sb. uvádí: „Provozovatel zařízení je při převzetí kovového odpadu stanoveného vyhláškou ministerstva povinen zaznamenat kromě údajů podle § 17

odst. 1 písm. b) bodu 1 rovněž pravdivé údaje o fyzické osobě, která fyzicky předala odpad do zařízení, vést průběžnou evidenci těchto údajů a tuto evidenci uchovávat po dobu 5 let od převzetí odpadu; za účelem splnění této povinnosti je provozovatel zařízení oprávněn vyžadovat k nahlédnutí průkaz totožnosti této fyzické osoby. Podle věty první se nepostupuje, pokud je odpad přebírán z jiného zařízení určeného pro nakládání s odpady."

Pokud by se povinnost vztahovala na všechny subjekty, vznikla by v praxi další velká databáze o průběžné evidenci určitých kovových odpadů a s tím spojená administrativní zátěž. V praxi je velmi složité získat osobní informace řidiče/strojvůdce tzn. jméno, adresu, číslo občanského průkazu. Řidiči se často brání poskytnutí občanského průkazu. Není ani možné přesně vyčíslit výši platby pro jednotlivé převzetí odpadu, jelikož smlouvy jsou koncipovány na určité celkové množství, které může být dodáno X dovozy. Nemluvě o reklamách, které jsou časté a jednotlivé záznamy by se musely opravovat. Není jasné, k čemu budou tyto informace. Kontrolní úřady si mohou vyžádat smlouvy, je rovněž možné zpětně vyhledat SPZ auta či číslo vlaku s tím spojit jméno fyzické osoby. Nerozumíme tomu, proč tato kontrolní činnost je spojena s průběžnou evidencí odpadů, když je zjevné, že se jedná čistě o kontrolu nelegální činnosti s prodejem kovu. Systémově by bylo potřeba interně nově provázat tato data pro potřeby nové podoby evidence odpadů. Transakce kovových odpadů mezi zařízeními je zcela transparentní záležitost, která nepotřebuje takové administrativně složité řešení – vše je řešeno smluvně, tzn. celkové dodané množství kovového odpadu (je ohlašováno ve stávající evidenci odpadů), cena a ověřený obchodní partner, který kovový odpad prodává (také již obsaženo ve stávající evidenci). Nepokládáme za nutné, aby tuto průběžnou evidenci o kovových odpadech vedl finální zpracovatel kovových odpadů.

Tato připomínka je zásadní.

2. K podnětu č. 34 v rámci přílohy IIIa – zákon o předcházení ekologické újmě

Požadujeme daný podnět vypustit bez náhrady.

Odůvodnění:

Současné platné znění zákona č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újmě a o její nápravě (ZEÚ) uvádí v § 14 odst. 4:

„(4) Finanční zajištění není povinen zabezpečit provozovatel, který prokáže na základě hodnocení rizik, že provozní činností může způsobit ekologickou újmu, jejíž náprava si vyžádá náklady nižší než 20 000 000 Kč, nebo ekologickou újmu, jejíž náprava si vyžádá náklady vyšší než 20 000 000 Kč a provozovatel je současně registrován v Programu EMAS¹⁸⁾ nebo prokazatelně zahájil činnosti potřebné pro zaregistrování do tohoto programu, nebo má certifikovaný systém environmentálního řízení uznaný podle souboru norem ČSN EN ISO 14000 nebo prokazatelně zahájil činnosti potřebné k získání této certifikace.“

Navrhovaný podnět upravuje toto ustanovení tak, že nově nebude možné výjimku z titulu plnění požadavků EMAS nebo ISO 14000 využít a všechny subjekty budou muset mít finanční zajištění. Dovolujeme si v tomto kontextu uvést, že právě plnění těchto standardů by mělo zásadně omezit (de facto negovat) možnost vzniku ekologické újmy a proto bylo toto ustanovení takto konstruováno. Dle informací MŽP v rámci předkládací

zprávy k novelizaci ZEÚ tuto konstrukci/výjimku nerozporovala ani Evropská komise, která potvrzuje, že aktuální transpozice příslušné směrnice EU v rámci stávajícího znění ZEÚ je „úplná a řádná“.

V rámci podnětu č. 34 je navrženo tento přístup zcela zrušit. Proto s tímto návrhem podnětu zásadně nesouhlasíme a jeho aplikace dle našeho názoru vyvolá významné neodůvodněné dodatečné náklady jak na straně administrace tak přímé finanční náklady pro povinné subjekty, což je zcela v rozporu s deklarovaným cílem celé iniciativy EKOAUDITU (snižování nadbytečné administrativní i finanční zátěže podnikatelů).

Povinnost zpracovat hodnocení rizik je jednoznačně dána ve stávající právní úpravě – jak v zákoně, tak v nařízení vlády č. 295/2011 Sb. Jsou-li tedy pochybnosti o jeho zpracování, lze řešit postupem pro porušení povinností dle navrhovaného §19 odst. 1 písmene f).

Celá úprava se tedy netýká hodnocení rizik, ale jen finančního zabezpečení. Úprava tohoto paragrafu vyvolá potřebu jednání s pojišťovnami a prověření stávajících pojistných smluv, případně jejich reformulaci. Jednoznačně se domníváme, že toto vyvolá významné dodatečné náklady pro dotčená zařízení.

Tato připomínka je zásadní.